

Víg Mihály

Laca

Lacát én a nyolcvanas évek elején ismertem meg, mint „szintén zenész”. St. Endrén, az FMK-ban, vagy az Ady művházban (ki emlékszik ma már akár a helyére is), a Fehérvári úti Fővárosi Művelődési Házban, és egyáltalán bárhol, ahol forrongott a valóban „forradalmi ifjúság”, mindenhol ott lehetett látni feledhetetlen sármjával, utánozhatatlan habitusával, mert a kifürkészhetetlen végzet valahogy mégis egy csapatba sodort minket (és persze még sok másokat is). Talán sokan szerénytelenségnek fogják tartani, de mi (térben és időben) együtt róttuk (más barátokkal) az „alternatív könnyűzenészek” rögzös útjait.

Szívemarkoló, felülmúlhatatlanul szellemes szövegeit lélekzetelállítóan impulzív táncolásával koronázta meg. Szeretet, kedvesség, vakmerőség, báj, szenvedélyes erő, dőb-

benetes szuverenitás. Komoly volt és édes. Miközben saját gondolatai teljesen lekötötték, mindenkire odafigyelt. Festett, filmezett, írt, énekelt.

Szeret zokogni is, de joggal nehezményezi, ha gyermekien tiszta lényét nem értik. Ha nem értik a komoly szándékot, hogy az örökkévaló pillanatot most igazán megszenteljük. Nem szereti, ha félreértik.

Ritka lénye sok ismerőst, csodálót vonzott környezetébe, elfelejthetetlen órák, esték középpontjaként mindmáig beryogja barátai, ismerősei gondolatait, létét.

Magam mély meghatottságot érzek, midőn eszembe jut a szeme, a bajusza, a keze, a viccei, elkomolyodása, gondolatai, könnyei és a nevetése.

„Már életében szentté váltott.” Ritkán adományozzák ezt a címet manapság, mert kevesen érdemlik meg, pedig „legyetek szentek, minként én is szent vagyok, azt mondja az Úr.” És ím, a Laca ezt a titkot műveli. Csendesen, finoman. Nehogy megneheztesse, hogy most lelepleztem.

St. Laca. Soká éltessen a kimondhatatlan nevű, hogy legyen kitől szentséget tanulni.

Nevelni csak példamutatással lehet.

Test, lélek, akarat, megvalósulás. Tevékeny, mégis befelé koncentráló, vibráló, kutató öntudat. Kerülni minden alkut, ami eltávolít az igazságtól.

Ilyennek látom Öt, ez jut eszembe róla, és mert nem szeretném, ha később mea culpáznom kéne, most félelem nélkül örvendezek, hogy felismertem egy köztünk élő zsenit. Nem szégyen. Azoknak rosszabb, akik nem ismerik fel meglátogattatásuknak idejét.

Ember, akivel nem csak együtt lenni öröm, hanem reá gondolni is.

Tehát — e patetikus sorok, e nagy szavak sem adják vissza, milyen finom, ritka lényt hozott utunkba a teremtő, akinek kalapot leemelve köszönöm, hogy Lacát üdvözölhetem a hatvanadik születésnapján.

Mi az ember az öröklétben
Parányi szikrába belefér
A végtelen örökkévalóság
Pislákol a szíve közepén

